

سبک‌شناسی منطقه‌ای کوفی شرقی: بررسی صفات قلم کوفی در قرآن اصفهان (محفوظ در کتابخانه آستان قدس رضوی)

چکیده

قلم کوفی شرقی صورت دگرگون شده کوفی اولیه بود که از سده چهارم تا هفتم هجری در شرق جهان اسلام به سبک‌هایی گوناگون درآمد. آثار پرشمار به‌جا مانده به این قلم از رواج چشمگیرش در کتابت قرآن حکایت می‌کند. به رغم اهمیت کوفی شرقی در تاریخ خوشنویسی ایران، تحقیقات محدودی درباره انواع سبک‌های کتابت صورت گرفته است. به نظر می‌رسد از علل محدود ماندن این تحقیقات بازتاب نیافتن اطلاعاتی درباره این قلم در متون درجه اول و همچنین نبود اطلاع کافی از کاتبان و تاریخ کتابت بسیاری از نسخه‌ها باشد. اما در حال حاضر در کتابخانه آستان قدس رضوی نسخه‌ای نگهداری می‌شود که معلوم بودن تاریخ و محل کتابت در شناخت محل گسترش یکی از سبک‌های کوفی شرقی یاری می‌رساند. این اطلاعات راهی به سبک‌شناسی منطقه‌ای این قلم می‌گشاید. این نسخه، سه پاره از قرآنی چهارده‌پاره است که در سال ۱۳۲۷ق در اصفهان کتابت شده و پیرو نام واقفش در بین نسخه‌شناسان کتابخانه آستان قدس رضوی به قرآن کشواد بن املاس مشهور است. شباهت سبک کتابت این نسخه به چند نسخه بدون رقم دیگر نشان می‌دهد این سبک در سده چهارم رواجی گسترده داشته است. در این مقاله ضمن معرفی مختصر نسخه و بررسی ویژگی‌های خط کوفی شرقی آن، پنج نمونه مشابه نیز معرفی می‌شود. در نتیجه بررسی خط این نسخه‌ها و ارزیابی روند تطور این سبک خلاصه صفات این سبک را می‌توان چنین بر شمرد: سبکی بر پایه اشکال مستدیر، اتصال حروف عمدتاً بر پایه شکلی ۷ مانند، ارتفاع کوتاه در حروف عمودی، و استفاده نکردن از حروف کشیده مگر در پایان سطور. با توجه به اینکه از محل کتابت نسخه محوری این سبک اطلاع داریم شاید بتوان این سبک را به مرکز ایران، به ویژه اصفهان، منسوب کرد.

واژگان کلیدی: خوشنویسی، کوفی شرقی، سبک عباسی، قرآن‌نگاری، اصفهان، کشواد بن املاس، سبک‌شناسی.

مقدمه

خوشنویسی اسلامی در سده‌های نخست در دو جریان اصلی رشد کرد: جریان رسمی که بر پایه اصول و قواعدی مشخص عمدتاً در کتابت قرآن و کتبه‌ها کاربرد داشت و وجه هنرمندانه و زیبایی خوشنویسی را با حرکات مستقیم و دقیق قلم عیان می‌کرد. دیگر کاربرد غیررسمی که عموماً در امور دیوانی و روزمره کاربرد داشت و با حرکات مدور و آزاد قلم همراه بود. کتابت قرآن از همان آغاز در حیطه جریان نخست بود و چنان که منابع متقدم (مانند ابن ندیم، ۱۳۵۰: ۹) و تحقیقات امروز نشان می‌دهد اقلام حجازی (مکی/مدنی) نخستین مرحله شکل‌گیری آن را تشکیل می‌داد (Deroche, 1992, 12). قلم کوفی، صورت تکامل یافته اقلام حجازی، مهم‌ترین قلم کتابت قرآن در سه سده نخست هجری، بود. اما از آغاز سده چهارم دو جریان عمده در قرآن‌نگاری پدید آمد: جریان نخست صورت قاعده‌مند شده برخی از اقلام جریان دوم، یا اقلام دیوانی، بود که به کوشش ابن مقله شیرازی و سلسله شاگردان او قاعده‌مند شد. دیگری صورت تکامل یافته کوفی است که به کوفی شرقی و غربی مشهور شده است.

کوفی شرقی که در برخی ویژگی‌ها اعم از تنوع ضخامت قلم، ارتفاع زیاد عرض سطر، نزدیک شدن حروف مجاور، و قطع عمودی نسخه‌ها از کوفی اولیه متمایز می‌شود در سده‌های چهارم تا هفتم هجری در ایران رواج داشت و در طی این زمان تنوعی بسیار یافت. به سبب این تنوع و نبود اطلاع از این قلم در منابع درجه اول، محققان کوفی شرقی را با نام‌هایی مختلف اعم از کوفی دوره تکامل^۱، پیرآموز^۲، شکسته مستدیر^۳، کوفی شیوه ایرانی^۴، نیم-کوفی^۵ و اخیراً سبک عباسی نوین^۶ خوانده‌اند. با این حال در این نوشتار پیرو محققان مسلمانی چون ناجی

^۱ این اصطلاح را نسخه‌شناسان کتابخانه آستان قدس رضوی برای قرآن‌های کوفی شرقی به کار برده‌اند. برای نمونه نک: گلچین معانی، ۱۳۴۷.

^۲ اصطلاحی که اول بار ابن ندیم (ف ۳۸۵ق) در مقدمه الفهرست برای خط قرآن‌های ایرانی به کار برد و برخی آن را معادل کوفی شرقی به کار بردند. اول کسی که این اصطلاح را بدین معنی به کار برد رکن الدین همایون فرخ بود. نک: همایون فرخ، ۱۳۴۸.

^۳ . Broken Cursive (see: Blair, 2005: 151)

^۴ این اصطلاح را حبیب‌الله فضایی به کار برده است (۱۳۶۲: ۱۳۰).

^۵ این اصطلاح را یاسر طابع به کار برده است (۲۰۰۹: ۱۸).

^۶ این اصطلاح را فرانسوا دروش به جای دیگر نام‌ها ساخته است. او در انتساب ابداع کوفی به شهر کوفه تردید کرده از این رو برای قلم معروف به کوفی نام سبک عباسی را برگزید و آن را بر پایه ویژگی‌های اساسی کتابت به دو نوع عباسی نخستین و عباسی نوین تقسیم کرد.

نک: Deroche, 1992.

زین‌الدین (۱۹۸۱) و حبیب‌الله فضایی (۱۳۶۲) و نسخه‌شناسانی همچون آرتور جی. آربری (۱۹۶۷) و مارتین لینگز (۱۹۷۶) کوفی شرقی خوانده می‌شود.

به رغم تنوع کوفی تا کنون هیچ‌یک از محققانی که آن را با نگاهی منطقه‌ای ارزیابی کرده‌اند به طبقه‌بندی‌هایی خردتر دست نیافته‌اند؛ در نتیجه سبک‌های مختلف آن طبقه‌بندی و تاریخ‌گذاری نشده است. به علاوه هیچ اظهار نظری درباره مکان گسترش سبک‌های فرعی آن در مناطق ایران عرضه نشده است. به همین سبب آنچه از این قلم در فهرست‌های نسخ خطی و منابع بیان می‌شود صرفاً در حد انتساب به شرق جهان اسلام در فاصله سده چهارم تا هفتم باقی مانده است. این در حالی است که اطلاعات پراکنده و نکات ظریفی در لابلای قرآن‌های کوفی شرقی هست که می‌تواند جزئیات بیشتری را از سبک‌های فرعی و زیرشاخه‌های این قلم برملا کند. یکی از این نسخه‌ها قرآنی است که به سال ۳۲۷ق در اصفهان کتابت شده و شخصی گمنام به نام کشواد بن املاس، بر حرم امام رضا (ع) وقف کرده است. کوفی شرقی متن این نسخه سرنخی مهم در شناخت یکی از سبک‌های منطقه‌ای است. به علاوه شباهت خط این نسخه به چند نسخه دیگر شاهدی بر رواج گسترده این سبک در سده چهارم است. بدین منظور در این نوشتار ضمن معرفی مختصر این نسخه و ارزیابی شباهت خط آن به نسخه‌های دیگر قصد داریم به شناخت ویژگی‌های سبک **قرآن اصفهان** در کوفی شرقی بپردازیم و برای این منظور می‌کوشیم به سوالات زیر پاسخ دهیم:

سبک اصفهانی به «سبک قرآن»: Comment [m1]: اصفهان» تغییر یافت

۱. ویژگی‌های نسخه‌شناسانه قرآن کشواد بن املاس چیست؟
۲. خط متن و سرسوره‌های این نسخه به کدام نسخه‌های دیگر شباهت دارد و چه نکاتی از آنها استخراج می‌شود؟
۳. ویژگی‌های مستخرج از آثار مشابه با قرآن ۳۲۷ق در کوفی شرقی چیست؟

پیشینه تحقیق

درباره سبک‌شناسی منطقه‌ای کوفی شرقی به طور مستقل تحقیق نشده است. مرتبط‌ترین اثر در این حوزه تحقیقات فرانسوا دروش است که یک بار در حین بررسی قرآن‌های کتابخانه ملی پاریس (۱۹۸۳) و یک بار در خلال معرفی نسخه‌های مجموعه خلیلی (۱۹۹۲) انجام گرفت. او در تحقیق نخست انواع شیوه‌های کوفی شرقی را به سه سبک طبقه‌بندی کرد و آنها را NS. I، NS. II و NS. III نامید (Deroche, 1983). اما در کتاب سبک عباسی مربوط به نسخ قرآن مجموعه خلیلی آنها را صرفاً در دو سبک NS. I و NS. III بررسی کرد (دروش، ۱۹۹۲). او در تحقیق اخیر تاکید می‌کند به سبب

پراکندگی آثار و نبود شواهد متقن بهتر است درباره محل گسترش این سبک‌ها حدس و گمانی عرضه نشود. از این رو تحقیق او صرفاً متکی به سبک‌شناسی خط نسخه‌هاست و به هیچ وجه رویکرد منطقی‌ای ندارد.

اثر مربوط دیگر در این حوزه رساله دکتری علیا کرامی است با عنوان «قرآن‌های شرق جهان اسلام از سده چهارم تا ششم»^۷ در دانشگاه ادینبرا (۲۰۱۶). او در این تحقیق با رویکردی نسخه‌شناسانه می‌کوشد زبان بصری حاکم بر نسخ قرآنی ایران در این دوره تاریخی را بشناسد. از این رو آنها را در طبقه بندی‌ای مکانی و سیاسی جای داده و از سبک‌های غزنوی، غوری، و میانه جهان اسلام (غرب ایران و میان‌رودان) سخن می‌گوید. البته در این میان هیچ سخنی از سبک قرآن اصفهان بیان نشده و ضمناً رویکرد او بیشتر معطوف به ویژگی‌های عمومی نسخه‌ها اعم از تذهیب، خصوصیات کلی خط، و قطع و جنبه‌های تاریخی نسخه است. از این رو نسخه‌های کوفی شرقی و اقلام ششگانه را در کنار یکدیگر ارزیابی کرده است و درباره ویژگی‌های سبک‌شناسانه کوفی شرقی اطلاعاتی عمومی و کلی عرضه کرده است. نگارنده نیز در مقاله‌ای ضمن بررسی نسخه‌ای از تفسیر ابونصر حدادی که در سال ۴۸۴ق برای ابراهیم بن مسعود غزنوی (ف ۴۹۲ق) تهیه شد، به ویژگی‌های سبک‌شناسانه خط تفسیر حدادی به منزله نمونه‌ای درخشان از سبک خراسانی کوفی شرقی پرداخت (صحرارگرد، ۱۳۹۶) که مقایسه نتیجه آن تحقیق با قرآن اصفهان می‌تواند در شناخت دقیق‌تر این سبک یاری رساند.

دیگر تحقیقات مربوط است به کاتالوگ‌هایی که قرآن‌های مورد نظر این نوشتار را فهرست کرده‌اند: حبیب‌الله فضایی نخستین محقق است که از قرآن کشواد بن املاس به منزله یکی کهن‌ترین قرآن‌های کوفی شرقی یاد کرده است (۱۳۶۲: ۱۳۰). همچنین در شاهکارهای هنر در آستان قدس رضوی: قرآن-های نفیس از آغاز تا پایان سده نهم (۱۳۹۱: ۵۹) معرفی یک صفحه‌ای از این نسخه عرضه شده اما اطلاعات نسخه‌شناسانه و تحلیل تاریخی در بر ندارد. از این رو این تحقیق هم به سبب رویکرد منطقی‌ای و هم بررسی و معرفی نسخه‌های این سبک تازه و بی‌سابقه است.

۱. معرفی نسخه

قرآن مورد بحث در اندازه ۱۱×۹ س.م بر کاغذی کرم‌رنگ کتابت شده است و هر صفحه آن یازده سطر دارد. در حال حاضر صرفاً سه پاره از این قرآن باقی مانده که به شماره‌های ۳۰۱۳ (آیه ۱ الفاتحه (۱) تا ۲۷۲ البقره (۲))، ۳۰۱۴ (آیه ۱ الطلاق (۶۵) تا پایان قرآن) و ۳۰۱۵ (آیه ۱۰۵ کهف (۱۸) تا ۵۵

^۷. Alya Karame, Qur'ans From the Eastern Islamic World Between 4th/10th and 6th/12th Centuries

مومنون (۲۳) در کتابخانه آستان قدس رضوی فهرست شده است. بدین ترتیب هر جلد حاوی اندکی بیش از دو جزو است در نتیجه ظاهراً این قرآن در اصل چهارده پاره بوده که در حال حاضر پاره نخست، هشتم و چهاردهم آن در دست است.

از کاتب نسخه اطلاعی نداریم زیرا صفحات پایانی این سه پاره بدون رقم است و صفحه نخست، حاوی یادداشت آغازین که احتمالاً نام واقف و شاید کاتب در آن ضبط بوده، افتاده و فقط بخشی از پایان وقفنامه به همراه دو صفحه حاوی عده الای قرآن به جا مانده است. آنچه در سه صفحه نخست خوانده می‌شود چنین است:

«|| علي نفسي وعليهم بيعة وهبته | فن غير او بدل فقد با بائمه | والله حسبيه واشهدت | الله بذلك علي نفسي وكفي
| بالله شهيدا وكتب باصبهان | في شهر رمضان سنه سبع | وعشرين وثلثمائة || عدد سور القرآن مائه واربع عشره
سوره وا | ياته سته الف ومائتان | وستة وثلثون ايه وكلا | مه سبعة سبعون الفا || واربع مائه وسبع | وثلثون كلمه
وحروفه | ثلثمائة الف حرف | وثلثة وعشرون الفا | وخمسة عشره حرفا ||» (ش ۱۳۰ برگ ۱-۲-پ-۳ر)

در پایان صفحه نخست محل کتابت، اصفهان، و تاریخ کتابت، ۳۲۷ق، درج شده است. بدین ترتیب این نسخه را باید کهن‌ترین قرآن کاغذی تاریخ‌دار جهان اسلام به شمار آورد. پیش از این محققان، قرآن علی بن شاذان رازی (استانبول، کتابخانه دانشگاه استانبول، ش A. 6758) را کهن‌ترین قرآن کاغذی می‌شناختند (بلوم، ۱۳۸۶: ۴۹). به علاوه بر پایه فهرست فرانسوا دروش از قرآن‌های کهن این قرآن کهن‌ترین قرآنی است که محل کتابت درج شده است.^۸

^۸ فرانسوا دروش در مقاله‌ای فهرست کامل تمام نسخه‌های تاریخ‌دار کهن اعم از پوستی و کاغذی و پاپیروسی را بیان کرده است. در هیچ یک از نسخ قرآنی این فهرست محل کتابت درج نشده است. نک: Deroche, 1989



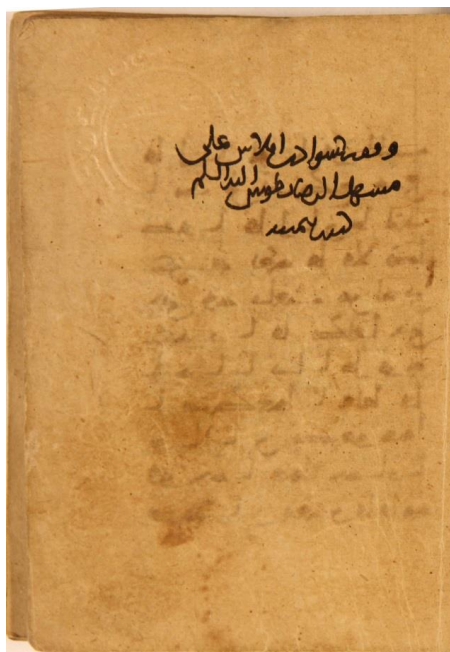
تصویر ۱ و ۲. صفحات آغازین نسخه به قلم کوفی اولیه حاوی بخش پایانی وقف‌نامه، تاریخ کتابت و عدالای. مشهد: کتابخانه آستان قدس رضوی، ش ۳۰۱۳، برگ ۱-پ، ۲، ماخذ تصویر: آرشیو مخطوطات کتابخانه آستان قدس رضوی.

کلمات آغازین به جا مانده بخشی از یک وقف‌نامه است اما بر اثر افتادگی برگ نخست نمی‌توان فهمید واقف چه کسی بوده است. البته در آغاز پاره هشتم نام فردی گمنام، کشواد بن املاس، در مقام واقف بدین صورت درج شده است: «وقفه کشواد بن املاس علی | مشهد الرضا بطوس الیه السلام | کتبه بیمینه» (تصویر ۳). واقف را نمی‌شناسیم. فقط می‌دانیم نام کشواد بن ایلان سروجی، در معالم/العلماء در ذیل شاعران اهل بیت آمده (ابن شهرآشوب، ۱۳۸۹ق: ۱۴۹) و اگر اختلاف اندک «املاس» و «ایلاس» را ضبط نادرست نسخه‌های معالم/العلماء تلقی کنیم ممکن است واقف این نسخه باشد.

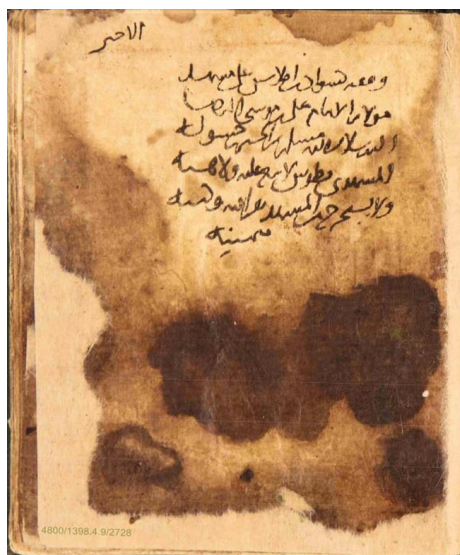
عبارت «کتبه بیمینه» در این وقف‌نامه مختصر به معنای «به دست راست کتابتش کرد» تلمیحی است به عبارت «أَحْبَابُ الْيَمِينَةِ» برگرفته از برخی آیات قرآن (مثلاً آیه ۸ سوره واقعه) که گواهی می‌دهد نامه عمل خوبان در روز جزا به دست راستشان داده خواهد شد و شاید چنین بنماید که این عبارت گواه کتابت نسخه به دست کشواد بن املاس است. اما یادداشت آغاز پاره چهاردهم این احتمال را رد می‌کند (تصویر ۴). این یادداشت که بر روی برگ نخست به قلم رقاع تحریری کتابت شده چنین است:

«وقفه کشواد بن املاس علی مشهد | مولای الامام علی بن موسی الرضا | الیه سلام الله مسلم بن الحسین بن حسوله | المشهدی بطوس لایع علیه

و لاهیه | و لا یستخرج المشهد تقبل الله و کتبه بیمینه» (ش ۳۰۱۴، برگ ۱ ر)



تصویر ۳. وقف‌نامه قرآن اصفهان بر روی برگ نخست پاره هشتم حاوی نام کشواد بن املاس، مشهد: کتابخانه آستان قدس رضوی، ش ۳۰۱۵، برگ ۱ ر. ماخذ تصویر: آرشیو مخطوطات کتابخانه آستان قدس رضوی.



تصویر ۴. وقف‌نامهٔ قرآن اصفهان بر روی برگ نخست پارهٔ چهاردهم حاوی نام مسلم بن حسین حسوله، مشهد: کتابخانهٔ آستان قدس رضوی، ش ۳۰۱۴، برگ ۱ ر. ماخذ تصویر: آرشیو مخطوطات کتابخانهٔ آستان قدس رضوی.

در این یادداشت نام «مسلم بن حسین حسوله» آمده که به نظر می‌رسد واسطهٔ وقف قرآن بوده است و عبارت «کتبه بیمینه» در آن تکرار شده است که ظاهراً مرجع ضمیر «ه» در این عبارت مسلم بن حسین است. در نتیجه با توجه به تفاوت مرجع ضمیر «ه»، عبارت «کتبهٔ بیمینه» صرفاً به متن وقف‌نامه بر می‌گردد نه متن قرآن.

مسلم بن حسین بن حسوله را نمی‌شناسیم، اما می‌دانیم خاندان شیعهٔ حسوله همدانی از دبیران دستگاه آل‌بویه، غزنوی و سلجوقی در سدهٔ چهارم و پنجم هجری جایگاه سیاسی و فرهنگی ویژه‌ای داشته‌اند. معروف‌ترین عضو این خاندان ابوالعلاء محمد بن علی بن حسن بن حسوله (درگذشت حدود ۴۵۰ق) است که در نزد احمد بن فارس (د ۳۹۰ق) و صاحب بن عباد در ری رشد کرد (محمد ابن شاکر، ۱۹۶۷، ج ۳: ۴۳۰). او ملقب به «الوزیر صفی‌الحضرتین»، بود زیرا مدتی در دستگاه آل‌بویه و غزنویان و در اواخر عمر در دستگاه سلجوقیان وزارت کرد (ابن‌فندق، ۱۳۱۷، ج ۱: ۲۲۸-۲۲۹). همچنین پدر او ابوالقاسم علی بن حسن بن حسوله نیز از کاتبان دستگاه صاحب بن عباد (د ۳۷۴ق)، وزیر آل‌بویه، در کتابت و بلاغت استاد بود (ابوحیان، ۱۹۳۹، ج ۱: ۴۶). ابوالقاسم علی نیز خود به سال ۴۲۱ق واسطهٔ وقف قرآنی بر حرم امام رضا (ع) (کتابخانهٔ آستان قدس رضوی، ش ۳۰۰۴) شده بود. این قرآن سی‌پاره را ابوالبرکات حسینی، کاتب دیوان ری در دورهٔ آل‌بویه، کتابت و وقف کرد (گلچین معانی، ۱۳۴۷: ۳۶؛ ساکت، ۱۳۹۶: ۱۸۱-۲).

بدین ترتیب به نظر می‌رسد مسلم پسر عموی ابوالعلاء محمد و همعصر او بوده است. با توجه به اینکه وفات ابوالعلاء را ۴۵۰ ق یا اندکی پیش از آن ضبط کرده‌اند (محمد بن شاکر، ۱۹۶۷، ج ۳: ۴۳۰؛ خلیل ابن ابی‌یک، ۱۳۸۹، ج ۴: ۱۳۲) پس وقف این نسخه بر حرم امام رضا (ع) نیز در سده پنجم صورت گرفته است. در نتیجه زمان حدودی وقف قرآن اصفهان دست کم یکصد سال متاخر بر زمان کتابت است و این گمان مفقود شدن برگ نخست نسخه در زمان وقف مجدد را توجیه می‌کند.

۱-۱. خط

در قرآن اصفهان دو دست‌خط به کار رفته است: یکی خط یادداشت آغازین و سرسوره‌ها که به کوفی اولیه زرین محرر. سبک کوفی اولیه این نسخه که تقریباً با سبک گروه D.V.a و D.V.c در طبقه‌بندی فرانسوا دروش شباهت دارد. در نتیجه با توجه به مشخص بودن محل کتابت این قرآن می‌توان درباره محل گسترش سبک‌های دروش حدس‌هایی زد^۹

دست‌خط دیگر خط متن قرآن به کوفی شرقی در سطحی به ابعاد $۵/۶ \times ۷/۴$ س.م است. عرض قلم در بیشترین ضخامت این دست‌خط حدود $۰/۷۵$ م.م، و ارتفاع سطر برابر با ارتفاع «الف» در حدود $۴/۳$ م.م است. این خط به رغم اندازه کوچکش، دقیق، استلیزه شده و قاعده‌مند است.

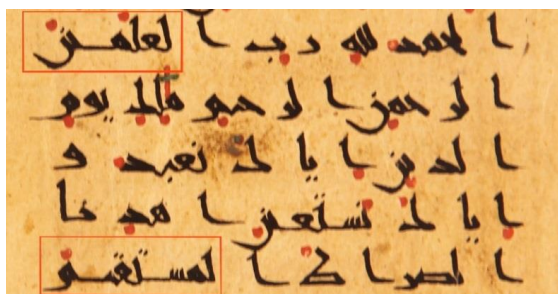
در این خط «الف» مفرد با دنباله‌ای افقی همراه با طره‌ای ظریف، «ج» با یک حرکت مورب ضخیم، «ط» با دو خط موازی روی هم و دسته مورب با سر برگشته، «ع» با دهانه‌ای باز و مورب، «م» با دنباله رها شده نازک، «ن» و «ی» با کاسه نسبتاً گرد مرسل کتابت شده است. از دیگر ویژگی‌های این سبک اتصال «V» شکل حروف است که از دو دنباله مورب بیرون آمده از حروف مجاور تشکیل شده است. این اتصال عموماً نازک است (تصویر ۵).

^۹ برای آگاهی بیشتر در این زمینه نک: صحراگرد، ۱۳۹۸.



تصویر ۵. کوفی شرقی در متن قرآن اصفهان، صفحهٔ افتتاح همان نسخه، ش ۳۰۱۳، برگ ۲پ.

یکی از خصوصیات مهم این دست خط فاصلهٔ زیاد حروف در کلمات است. این ویژگی که بیشتر در قرآن‌های کوفی اولیه دیده می‌شود موجب دوپاره شدن کلمات در آخر سطر می‌شود. با این حال در قرآن اصفهان اگرچه فاصلهٔ حروف هر کلمه زیاد است هر سطر با کلمه‌ای کامل به پایان رسیده است. کاتب برای این امر به دو روش عمل کرده است: یکی کشیده نوشتن حروف در کلمات پایان سطور برای تکمیل مسطر که نمونه‌اش سطور دوم و ششم صفحهٔ نخست پارهٔ یکم است که در صورت کشیدهٔ «العلمین»، «المستقیم»، و «علیهم» به چشم می‌خورد (تصویر ۶). تمهید دیگر کاتب برای دوپاره نشدن کلمات فشرده نوشتن کلمات پایان سطور است که نمونه‌اش در بسیاری از صفحات دیگر نسخه دیده می‌شود. (مثلا در تصویر ۷).



تصویر ۶. فاصله‌گذاری بیش از حد و کشیده نوشتن کلمات پایان سطر برای جلوگیری از قطع کلمات، همان نسخه، برگ ۲پ.



تصویر ۷. فشرده نوشتن سطور در پایان سطر برای جلوگیری از قطع کلمات، همان نسخه، شماره برگ نامعلوم.

گفتنی است برخی از حروف نقطه‌دار، نقطه‌گذاری نشده و درج حرکات نیز عموماً برای حروف پایانی کلمات انجام شده است؛ حروفی که در زبان عربی نقش کلمه در جمله را مشخص می‌کند. حرکات با نقطه‌های گرد شنجرفی به شیوه ابوالاسود صورت گرفته است. در شیوه ابوالاسود که نخستین شیوه حرکت‌گذاری قرآن است حرکات با نقطه‌های رنگی گرد در اطراف حروف درج می‌شد (قلقشندی، ۱۳۸۳، ج ۳: ۱۵۷). به علاوه این قرآن علائم فصل آیات ندارد و فقط نشانی برای هر ده آیه به صورت یک گل گرد طلایی نسبتاً درشت در پایان آیات مضرب ده درج شده است.

۲. نمونه‌های مشابه

در حال حاضر شماری نسخه قرآنی در دست است که خطشان شباهت چشمگیری به قرآن اصفهان دارد. در برخی از این نسخه‌ها علاوه بر قلم کوفی شرقی به کاررفته در متن نسخه‌ها، قلم کوفی اولیه با خصوصیتی مشابه با قرآن اصفهان نیز به کار رفته و این امر حاکی از رواج سبک‌های یاد شده در سده چهارم در مرکز ایران است. این نسخه‌ها به اعتبار درجه شباهت و تقدم تاریخی به این شرح است:

نمونه ۱.

- تک‌برگ پوستی
- محل نگهداری: تهران: مجموعه نادر مطلبی کاشانی، ش ۱
- متن: آیاتی از البقره (۲: ۱-۱۳)
- یک برگ ناقص؛ اندازه: ۱۳/۷ × ۹/۸ س.م؛ اندازه مسطر: ۶/۵ × ۹؛ چهارده سطر
- نام کاتب و تاریخ: ندارد

این تک‌برگ پوستی آسیب‌دیده حاوی آیاتی از سورهٔ بقره (۲: ۱-۱۳) است که همراه با چند برگ پراکنده دیگر اخیراً از درون حفره‌هایی از دیوار بناهای کهن یزد به دست آمده و پس از مرمت تصویرشان منتشر شده است (مطلبی و جعفریان، ۱۳۹۲). در خط این تک‌برگ چهارده سطر دقیقاً همان اشکال خط قرآن اصفهان، البته با ظرافت کمتر، دیده می‌شود. به علاوه اصول دیگر خط اعم از تناسبات و شیوهٔ اتصال حروف کاملاً منطبق بر قواعدی است که در قرآن اصفهان به کار رفته است. استفاده از پوست و ظرافت کمتر خط مانند شکل خام «ح» در «الرحمن» و سر «ع» می‌تواند گواه تقدم تاریخی تولید این نسخه باشد که مرحلهٔ ابتدایی این سبک در کوفی شرقی را به نمایش می‌گذارد (تصویر ۸). البته سر «ع» در این نسخه زاویه‌دار است که با شکل مدور این حرف در قرآن اصفهان تفاوت دارد (نک: جدول ۱). گفتنی است همانند قرآن اصفهان برخی حروف این نسخه نقطه‌گذاری نشده و صرفاً حروف آخر کلمات با نقطه‌های قرمز گرد حرکت‌گذاری شده است. به علاوه این نسخه نیز همانند قرآن اصفهان نسخه نشان فصل آیات نداشته است.



تصویر ۸. تک‌برگ پوستی به سبک اصفهانی، تهران: مجموعهٔ مطلبی کاشانی، ش ۱، ماخذ تصویر: مطلبی و جعفریان،

۱۴۰۱۳۹۲.

نمونه ۲

قرآن جامع ناقص

محل نگهداری: لندن: مجموعه خلیلی، ش 430 QUR

۱۶۶ برگ؛ اندازه: ۶ × ۷/۳ س.م؛ اندازه مسطر: ۴/۱ × ۵/۴ س.م؛ سی سطر

نام کاتب و تاریخ کتابت: ندارد

این قرآن جامع ناقص که قطعی بسیار کوچک دارد سی سطر در هر صفحه با ظرافتی چشمگیر به کار رفته است. (تصویر ۹). کاسه «ن» و «س» دقیقاً مانند قرآن اصفهان با حرکتی مدور به طرف پایین و سپس با حرکتی مرسل به طرف بالا کتابت شده است. همچنین شکل «ع»، «ک»، «ص»، و «ی» معکوس در هر دو نسخه یکسان است. ویژگی‌های بنیادین کتابت به‌ویژه نسبت ارتفاع حروف عمودی به حروف دیگر، فاصله کلمات و ترکیب سطر، و ساختار و شیوه کتابت سوره‌ها نیز در هر دو نسخه تقریباً یکسان است. به این موارد شباهت بسیار زیاد عناصر تذهیب این صفحات را نیز می‌توان افزود. استفاده از کوفی اولیه در کتابت عناوین و سوره‌ها و همچنین کتابت عدالای در آغاز نسخه به همراه سبک یکسان خط در هر این دو اثر حاکی از پیروی آفرینندگان این دو نسخه از سنت‌های یکسان کتاب‌پردازی است که احتمالاً در اصفهان و مرکز ایران رواج داشته است. گفتنی است این نسخه تماماً بدون نقطه است و مانند قرآن اصفهان حرکات به ندرت درج شده است. همچنین هیچ نشانی برای فصل آیات درج نشده و صرفاً ده آیه با یک گل درشت در میان سطور مشخص شده است.



تصویر ۹. دو صفحه از قرآنی کوچک اندازه به سبک اصفهانی، لندن: مجموعه خلیلی، ش 430 QUR. ماخذ

تصویر، 153: 1992, Deroche.

نمونه ۳

دو برگ از یک قرآن

محل نگهداری: واشنگتن: موزه فریر و سکلر، ش ۱۰، ۱۹۸۸.

متن: آیاتی از دو سوره الشعرا (۲۶: ۸۱-۱۱۴) و الفرقان (۲۵: ۱۴-۲۹)

۲ برگ؛ اندازه: ۱۹/۳ × ۱۶ س.م؛ اندازه مسطر: ۱۶/۸ × ۱۲/۳ س.م؛ شانزده سطر

این برگ‌ها بر خلاف دیگر قرآن‌های یادشده، اندازه‌ای نسبتاً بزرگ دارد. اما به رغم بزرگی، خطش به لحاظ میزان دور و سطح همان ویژگی‌های قرآن‌های یادشده را به نمایش می‌گذارد. شکل حروف تماماً با قرآن اصفهان یکسان است و با توجه به تعداد سطور به نظر می‌رسد این نسخه نیز مانند قرآن اصفهان در قالب یک قرآن ربعه (چندپاره) بوده است. اما درباره تعداد جلد‌هایش هیچ حدسی نمی‌توان زد. گفتنی است مشابه قرآن اصفهان نقطه حروف به رنگ سیاه و اعراب با نقطه‌های قرمز گرد درج شده است و علائم تشدید و مد به رنگ آبی احتمالاً افزوده متأخر است. تفاوت این نسخه

با دیگر آثار درج فصل آیات با دوایری زرین و درج نشان ده آیه در حاشیه به شکل شمسهای کوچک است (تصویر ۱۰).



تصویر ۱۰. دو برگ از قرآنی پراکنده به سبک اصفهانی، واشنگتن: موزه فریر و سکسر، ش ۱۰، ۱۹۸۸. ماخذ تصویر: Lawton and Lentz, 1998, 138

نمونه ۴

یک‌پاره از یک قرآن پوستی ده‌پاره

محل نگهداری: مشهد: کتابخانه آستان قدس رضوی، ش ۵۰۱۵

متن: المائدة (۵: ۸۲) تا الانفال (۸: ۴۱)

برگ؛ اندازه: ۱۸×۱۳ س.م؛ اندازه مسطر: ۹×۱۲؛ نه سطر

خط متن این نسخه صورت پیشرفته‌تر و دقیق‌تری از سه نمونه پیشین را به نمایش می‌گذارد. در این نسخه بدون رقم و تاریخ کلمات با اندازه‌های درشت‌تر و با دقتی بیشتر از نمونه‌های پیشین کتابت شده و حرکت قلم بسیار روان و جسورانه است. در عین حال خط این نمونه بیشتر از دیگر نمونه‌ها به خط قرآن اصفهان شباهت دارد. مثلاً سر «ع» در اینجا دو شکل دارد: یکی مانند قرآن اصفهان مدور است و دیگری مانند نمونه ۱ و ۵ زاویه‌دار است. همچنین شکل «ه» و دنباله «م»

کاملاً مطابق با هندسهٔ به کار رفته در قرآن اصفهان است. گفتنی است شباهت زیادی میان اجزای تذهیب این نسخه با قرآن اصفهان نیز وجود دارد از جمله شکل یکسان نقوش زنجیره در صفحات آغاز و پایان، و شکل ابرک در حاشیهٔ صفحات آغازین هر دو نسخه (تصویر ۱۱). گفتنی است همانند قرآن اصفهان نقطهٔ حروف با استفاده از نقطه‌های بیضی سیاه و اعراب با نقطه‌های گرد شنجرفی کتابت شده است. همچنین این نسخه نیز نشان فصل آیات ندارد ولی نشان پنج‌آیه با شکلی پیاپی زرین، و ده‌آیه با گلی گرد حاوی شمارهٔ آیات در میان سطور نقش بسته است.



تصویر ۱۱. صفحه‌ای از یک قرآن به سبک اصفهانی، مشهد: کتابخانهٔ آستان قدس رضوی، ش ۵۰۱۵، شماره برگ نامعلوم، ماخذ تصویر: آرشیو مخطوطات کتابخانهٔ آستان قدس رضوی.

نمونهٔ ۵

پارهٔ ششم و هفتم از قرآنی پوستی ده‌پاره

محل نگهداری: مشهد: کتابخانهٔ آستان قدس رضوی، ش ۳۰۱۱ و ۳۰۱۲

متن: کهف (۱۸: ۷۲) تا الفرقان (۲۵: ۲۲) و الفرقان (۲۵: ۲۳) تا الاحزاب (۳۳: ۳۰)

۹۸ برگ؛ اندازه: ۱۹ × ۱۳ س.م؛ اندازهٔ مسطر: ۱۱/۵ × ۷ س.م؛ هفت سطر

کاتب: عباس بن محمد قزوینی، واقف: ابوالفتح بن ابی سعد بن ابی القاسم سمان الرازی

این نسخه تنها قرآن سبک اصفهان است که نام کاتب و مذهبش را می‌دانیم. البته اطلاعی از شرح حال این کاتب در دست نیست اما مطابق وقف‌نامه درج‌شده به قلم تعلیق سیاه روی برگ نخست، واقفش مشخص است. او، ابوالفتح سمان، ممکن است پسر ابوسعید یا ابوسعید سمان رازی، راوی حدیث (ف ۴۴۵ق) باشد (رضاعلی هدایت، ۱۳۷۳: ۱۰۴). در این صورت این نسخه در نیمه‌های سده پنجم هجری بر حرم امام رضا (ع) وقف شده است.

این قرآن بر خلاف دیگر آثار سبک اصفهانی در قطع افقی تهیه شده و مانند نمونه یک پوستی است. این دو ویژگی که مخصوص قرآن‌های کوفی اولیه است از پای‌بندی کاتب به سنت‌های اولیه قرآن‌نگاری حکایت می‌کند. هرچند کاتب را نمی‌شناسیم، کیفیت خوب خط و استفاده مفرط از زر در تذهیب از مهارت و راق و جایگاه پرنفوذ حامی آن حکایت می‌کند. خط این نسخه که با ظرافت و دقت کتابت شده در اکثر حروف بر پایه هندسه خط قرآن اصفهان است. البته در اینجا حرکات قلم روان‌تر و زیباتر است، کاسه دوایر با همان هندسه اما با زوایای دقیق‌تر، و بر خلاف قرآن اصفهان حروف هر کلمه نزدیک به یکدیگر کتابت شده است. ضمناً سر «ع» مانند نمونه ۱ و ۲ زاویه‌دار است و با سر گرد این حرف در قرآن اصفهان تفاوت دارد. دنباله «الف» نیز به طرف عمود حرکت کرده و مورب شده است. اما در دیگر نسخه‌ها مشابه کوفی اولیه دنباله‌اش در جهت افقی است (نک: جدول ۱). بدین سبب خط این نسخه را باید شکل پیشرفته‌تری از نمونه‌های پیشین به شمار آورد. گفتنی است همانند نمونه دو این نسخه نیز تماماً بدون نقطه است و فقط حرکات با نقطه‌های شنجرف و آبی نشان داده شده است. همچنین نشان فصل آیات با گلی زرین و نشان پنج‌آیه با شکلی شبیه به برگ کنگر طلایی در میان سطور نشان داده شده است. نشان ده‌آیه نیز شمسه گرد بزرگی در حاشیه صفحات نقش بسته است.



تصویر ۱۲. دو صفحه آغاز قرآن عباس بن محمد قزوینی، حاوی رقم کاتب به قلم کوفی اولیه، مشهد: کتابخانه آستان قدس رضوی، ش ۳۰۱۲، برگ ۱-۲، ماخذ تصویر: آرشیو مخطوطات کتابخانه آستان قدس رضوی.



تصویر ۱۳. صفحه‌ای از متن همان قرآن به کوفی شرقی، همان نسخه، شماره برگ: نامعلوم، ماخذ تصویر: آرشیو مخطوطات کتابخانه آستان قدس رضوی.

۳. استخراج ویژگی‌های سبک اصفهان

به منظور استخراج دقیق صفات یک سبک لازم است جزییات و اصول به کار رفته در کتابت آثار آن سبک مقایسه و تحلیل شود. برای انجام این کار جزییات و اصول کتابت در چند بند مجزا شامل «شکل حروف»، «دور و سطح»، «شیوه اتصال حروف»، و «ارتفاع سطر» ارزیابی می‌شود.

۳-۱. شکل حروف

نخستین و بارزترین اصل در سبک‌شناسی خط، شکل حروف است. فرانسوا دروش پیشنهاد می‌کند برای تحدید دامنه تحقیق و تدقیق بیشتر بر این ویژگی، شکل ده حرف اصلی که دامنه تغییراتشان بیشتر و بارزتر است پی گرفته شود. این حروف عبارت است از «الف»، «ج»، «د»، «ط»، «ع»، «ل»، «م»، «ن»، «ه»، و «لا» (Deroche, 1992: 15). در جدول ۱ این حروف در نمونه‌های بررسی شده در کنار هم قرار گرفته است و چنان که از جدول بر می‌آید به رغم تحول و تکاملشان عموماً از ساختار و هندسه‌ای نسبتاً یکسان پیروی می‌کنند.

مطابق با این جدول همه حروف به استثنای «ع» و «ع» هندسه‌ای مشابه دارند: یعنی زاویه و گردش در اجزای حروف، مشابه هم است. در این میان فقط نمونه ۵ است که دنباله «الف» کمی به طرف عمودی گرایش یافته و از حالت افقی خارج شده است که این نکته نیز در جهت تکامل سبک می‌تواند ارزیابی شود. اما درباره «ع» اول و وسط، همان طور که مشخص است برای هر کدام دو

شکل رایج بوده است: «ع» در اول مانند قرآن اصفهان حالتی مدور دارد یا مانند نمونه‌های یک و دو و پنج زاویه‌دار است. شکل «ع» نیز دو شکل دارد: مثلثی وارونه مانند شکل این حروف در اقلام ششگانه یا در به صورت دو شاخه کتابت شده است. بنابراین این حرف در این سبک در اول و وسط دو شکل دارد و از آنجا که در یکی از صفحات نمونه ۴ هر دو شکل مدور و زاویه‌دار «ع» به طور همزمان کار رفته است می‌توان دریافت کاتبان این سبک از هر دو شکل استفاده می‌کرده‌اند.

جدول یک. مقایسه شکل حروف در آثار سبک اصفهان و روند تکامل این سبک

ش نمونه	الف	ج ح خ	ذ	ط ظ	ع غ	ل	م	ن	ه	لا
قرآن اصفهان	ا	ج	ذ		ع	ل	م	ن	ه	لا
۱	ا	ج	ذ		ع	ل	م	ن	ه	لا
۲	ا	ج	ذ	ط	ع	ل	م	ن	ه	لا
۳										
۴	ا	ج	ذ	ط	ع	ل	م	ن	ه	لا
۵	ا	ج	ذ	ط	ع	ل	م	ن	ه	لا

۲-۳. دور و سطح

ویژگی عمومی حروف این سبک در گرایش به تدویر نمایان است. این تدویر در شکل حروفی چون کاسه دوایر، سر «ع»، دنباله «م»، دنباله زیر خط کرسی در «و» و «ر»، و گردش انتهای «الف» خود را نشان می‌دهد. این در حالی است که هیچ‌یک از این حروف در کوفی اولیه مدور نیستند. البته اشکال مسطح همچنان در این قلم جایگاه ویژه‌ای دارد که در این سبک در سر «م»، «و»، «د»، «ط»، و «ص» بیش از همه تجلی یافته است. برای درک بهتر این ویژگی در این سبک کافی است خط آن را با قرآنی به سبک دیگر مقایسه کنیم. برای نمونه تفسیر حدادی نسخه‌ای از قرآن و تفسیر فارسی است از ابونصر احمد بن محمد بن حمدان حدادی که عثمان بن حسین وراق غزنوی

به همراه شاگردانش به سال ۴۸۴ ق برای ابراهیم بن مسعود غزنوی (حک ۴۵۱-۴۹۲ ق) تهیه کرد.^{۱۰} در این نسخه که به گمان فراوان در غزنه تولید شده گرایش مفرط به سطح وجود دارد (تصویر ۱۴ و ۱۵) و مقایسه خط آن با قرآن‌های این سبک نشان می‌دهد که حرکت قلم در این سبک در حروفی چون دنباله «الف»، و «ن» و دنباله «م» کاملاً مرسل و مدور است در حالی که در تفسیر حدادی این بخش‌ها با حرکت کاملاً مستقیم قلم کتابت شده است.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تصویر ۱۴. سطری از قرآن اصفهان که گرایش به دور در شکل حروف، و اتصالاتش به خوبی نمایان است. شماره ۳۰۱۳، برگ ۳، ماخذ تصویر: آرشیو کتابخانه آستان قدس رضوی.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تصویر ۱۵. سطری از تفسیر حدادی که گرایش به سطح در شکل حروف و اتصالاتش نمایان است. استانبول: کتابخانه کاخ توپقاپی، ماخذ تصویر: عمادی حائری، ۱۳۹۱: ۲۰.

۳-۳. اتصال حروف

حروف متوالی در کوفی شرقی به دو شیوه متصل می‌شوند: با استفاده از خطی افقی که بر روی خط کرسی قرار می‌گیرد و سابقه‌اش به کوفی اولیه و اقلام حجازی می‌رسد، و شکل دیگر که مخصوص کوفی شرقی است و بر اثر ساختار مورب برخی حروف مانند «ف»، «م» و حروف مشابه پدید آمده و عبارت است از شکلی V مانند که میان دو حرف مجاور قرار می‌گیرد. در این سبک اصفهان استفاده از هر دو اتصال رایج است اما ویژگی خاص این سبک در نازکی خط اتصال است. به علاوه در اتصال نوع دوم گاه بر اثر سریع‌نویسی یا پیروی از هندسه مستدیر خط، این شکل به صورت U در آمده است (تصویر ۱۶).

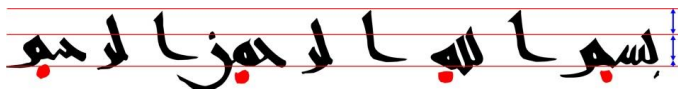
^{۱۰}. برای اطلاعات بیشتر درباره این نسخه نک: عمادی حائری، ۱۳۹۰؛ همو، ۱۳۹۱؛ و درباره ویژگی‌های هنری این نسخه نک: صحراگرد، ۱۳۹۶.



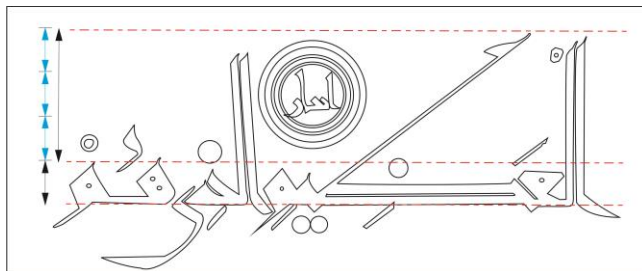
تصویر ۱۶. نمونه‌ای از اتصال ۷ مانند حروف در قرآن اصفهان، همان نسخه، برگ ۲پ. در این تصویر اتصال «هد»، و «قیم» با شکل ۷ و بقیه موارد به صورت u در آمده است.

۳-۴. ارتفاع سطر

از ویژگی‌های دیگر این سبک کوتاه بودن ارتفاع سطر است. منظور از ارتفاع سطر فاصله خط کرسی بالا تا کرسی اصلی است که با ارتفاع «الف» برابر است. در اکثر نمونه‌ها ارتفاع «الف» حداکثر دو برابر فاصله کرسی دوم تا کرسی اصلی است (تصویر ۱۷). اهمیت این ویژگی زمانی مشخص می‌شود که بدانیم آثار دیگر کوفی شرقی مانند تفسیر حدادی، این نسبت حدود چهار برابر است (صحراگرد، ۱۳۹۶: ۸۱).



تصویر ۱۷. ارتفاع سطر در قرآن اصفهان، همان نسخه



تصویر ۱۸. ارتفاع سطر در تفسیر حدادی، ماخذ تصویر: صحراگرد، ۱۳۹۶: ۸۲.

نتیجه

قرآن اصفهان متعلق به سال ۳۲۷ق، قدیمی‌ترین قرآن تاریخ‌داری است که محل کتابت در رقم ذکر شده است. به علاوه این نسخه کهن‌ترین قرآن تاریخ‌دار کاغذی نیز به شمار می‌رود و بدین ترتیب زمان آغازین استفاده از کاغذ در کتابت قرآن را ۳۴ سال قدیم‌تر از قرآن علی بن شاذان رازی (مورخ ۳۶۱ق) می‌برد. کاتب و واقف اولیه نسخه مشخص نیست اما دو وقف‌نامه کنونی نسخه حاکی از وقف آن در سده پنجم هجری از سوی کشواد بن املاس، به واسطه مسلم بن حسین حسوله، یکی از اعضای خاندان مشهور حسوله همدانی است.

مشخص بودن محل کتابت این نسخه معیاری مهم در شناسایی محل گسترش و سجایای سبکی از قرآن‌نگاری سده‌های نخست در مرکز ایران است. تکرار این سبک در پنج نسخه دیگر از رواج چشمگیری در سده چهارم و احتمالاً سده پنجم ایران حکایت می‌کند. از بررسی و مقایسه خط این شش نسخه ویژگی‌های اصلی این سبک را چنین می‌توان بر شمرد: گرایش به دور در کتابت حروفی چون: «ن»، «س»، «ع»، «ع»، «ع»، دنباله «الف»، «ک»، دنباله «ر»، و «و»؛ استفاده از دو شکل اتصال اعم از اتصالات افقی همراه با نازکی مفراط، و اتصالات ۷ مانند با گرایش به دور (شبيه به u) با ضخامت کم؛ و ارتفاع بسیار کوتاه حروف عمودی در مقایسه با سبک شرق ایران (مانند قرآن و تفسیر حدادی). بدین ترتیب با توجه به اینکه محل کتابت نسخه محوری این سبک، یعنی قرآن اصفهان، مشخص است می‌توان این سبک را به تسامح «سبک اصفهانی» نامید و صفات آن را به منزله معیاری در شناخت صفات متمایز سبک‌های دیگر (مانند سبک قرآن‌های خراسان) به کار برد.

کتاب‌نامه

ابوحیان توحیدی، *الامتاع والمؤانسه*، به کوشش احمد امین و احمد الزین، قاهره: بی‌نام، ۱۹۳۹م.

خلیل بن ابیک صفدی (۱۳۸۹ق). *الواقی بالوفیات*، به کوشش دیرینگ، ویسبادن.

ابن شهرآشوب (۱۳۸۰ق). *معالم العلماء فی فهرست کتب الشیعه والاسماء المصنفین منهم قدیما و حدیثا*، نجف اشرف: مطبعة الحیدریه.

ابن فندق، *تاریخ بیهقی*، به اهتمام بهمن انصاری، تهران: فروغی، ۱۳۶۱.

ساکت، سلمان. «تکمله‌ای بر مقاله کهن‌ترین مکتوب تاریخ‌دار فارسی»، *گزارش میراث*، ش ۱ و ۲ (تابستان ۱۳۹۶)، ۱۸۱-۱۸۲.

محمد بن شاکر کتبی (۱۹۶۷). *فوات الوفیات*، به کوشش احسان عباس، بیروت، دار صادر. ابن ندیم (۱۳۵۰). *الفهرست*، به کوشش محمدرضا تجدد، تهران: امیرکبیر.

احمد بن علی قلقشنندی (۱۹۲۴). *صبح‌لاعی فی صناعة الانشاء*، مصر: مجمع‌الامیریه.

صحراگرد، مهدی (۱۳۹۶). «نسخه‌های کهن از تفسیر حدادی: مدخلی بر شناخت خوشنویسی و تذهیب عصر غزنویان»، *پژوهش‌نامه خراسان بزرگ*، ش ۲۹ (زمستان ۱۳۹۶)، ۷۲-۹۵.

_____ (۱۳۹۸). «سبک‌شناسی قرآن‌های به خط کوفی در مناطق مختلف ایران در سده‌های نخستین اسلامی»، *پژوهش‌های نسخه‌شناسی*، ش ۲ (۱۳۹۸)، ۴۸.

صحراگرد، مهدی، مجید فداییان، و محسن عبادی. *شاهکارهای هنری در آستان قدس رضوی: منتخب قرآنهای نفیس از آغاز تا پایان سده نهم هجری*، مشهد: مؤسسه آفرینش‌های هنری آستان قدس رضوی، ۱۳۹۱. فضایی، جیب‌الله. *اطلس خط*، اصفهان: مشعل، ۱۳۶۲.

عمادی حائری، سیدمحمد. «مقدمه»، در: ابونصر احمد بن محمدبن حمدان بن محمد حدادی، *مجلد ثامن من معانی کتاب الله تعالی و التفسیره المنیر*، با مقدمه سید محمد عمادی حائری، تهران: کتابخانه مجلس شورای اسلامی، ۱۳۹۰.

_____ . «کهن‌ترین نسخه مترجم قرآن، تحلیل متن، بررسی دست‌نویست و زیبایی‌شناسی هنر قدسی»، *آیینه میراث*، ضمیمه ش ۱۹ (۱۳۸۸)، ۸۸.

گلچین معانی، احمد (۱۳۴۷). *راهنمای گنجینه قرآن آستان قدس رضوی*، مشهد: آستان قدس رضوی.

همایون فرخ، رکن‌الدین. «تحول و تکامل خط فارسی دری»، *بررسی‌های تاریخی*، ش ۵ و ۶ (آذر و اسفند ۱۳۴۸)، ۳۰۲-۳۳۴.

Arberry, Arthur John (1967). *The Koran Illuminated: A Handlist of the Korans in the Chester Beatty Library*, Dublin: Chester Beatty Library.

Blair, Sheila S (2005). *Islamic Calligraphy*, Edinburgh: Edinburgh University Press.

Droche, Francois (1992). *The Abbasid Tradition: Qur'ans of the 8th to the 10th Centuries AD*, first edn, London: Nour Foundation.

_____. *Les manuscrits du coran. Aux origines de la calligraphie coranique. Deuxieme partie: manuscrits musulmans*, Tome I, 1, catalogue des manuscrits arabes, Paris: Bibliotheque Nationale de France, 1983.

Karame, Alya (2016). *Qur`ans from the Eastern Islamic World Between the 4th/10th and 6th/12th Centuries*, PhD thesis, University of Edinburgh, 2016.

Lings, Martin (2005). *Splendours of Quran Calligraphy and Illumination*, London: Thames & Hudson, 2005.

Lings, Martin and Yasin Hamid Safadi (1976). *the Qur`an: Catalogue of an Exhibition of Qur`an Manuscripts at the British Library*, 1976, World of Islam Publishing Co. Ltd for the British Library.

Thomas Lawton Thomas W. Lentz. *Beyond the Legacy: Anniversary Acquisitions for the Freer Gallery of Art and the Arthur M. Sackler Gallery*. vol. 1 Washington, 1998.

Regional Stylistics of Eastern Kufic Script: characteristics of Kufic Script in Isfahan Qur`an (held by Astan Quds Razawi)

Eastern Kufic script, applied in copying of Qur`ans, was developed from early Kufic and was diversified between 4th to 7th/10th- 13th centuries in East of the world of Islam. Despite significance of the script in copying Qur`an, and also the large number of works remained with this script, there are rare studies on the different styles of it. This may be due to lack of information about the script in the first hand resources or lack of colophon or any other information about the calligraphers and date of copying of many of the manuscripts. But for now a Qur`an held by Astan Quds Razawi that specifies date and place of production help us to cognition of a style of Eastern Kufic script and paves the way for knowing about a regional style in Persian calligraphy. According to the colophon, the Qur`an copied in Isfahan in 327 AH/993 AD. The Qur`an was endowed by an anonymous person, named Kashwad ibn Amlas, likely in 5th/11th century. Similarity among the script of the manuscript and some other Qur`an shows that the style was very common in the center of Iran probably through 4 and 5th/ 10-11th century. This article while introduces the Isfahan Qur`an and presenting a detailed survey on its script, takes a look on 5 similar Qur`ans. The conclusion of the article shows that the main characteristics of the style of the Quran in Eastern Kufic script are: a style on the basis of cursive forms, tiny “v” shaped and

horizontal connections of the letters, short height of vertical letters (such as *alif*), and lack of oblong letters except at the end of the lines.

Keywords: Isfahan, Eastern Kufic, Stylistics, Calligraphy, Kufic Script, Qur`an